

Határokön Átívelő Imaközösség és Hitmélyítő Alkalmak

www.episzunago.com

A megigazulás gyümölcsei (Róma 5,1-21)

Igehirdető: Dr. Ormóshegyi Zoltán református lelkipásztor

Igehirdetés időpontja: 2021.11.17.

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket, a mai este a megigazulást tárgyaljuk tovább. Elhangzott az elmúlt alkalommal, hogy annyira fontos tanítása ez a Római levélnek, hogy az apostol a Római levél 3. fejezetétől egészen az 5. fejezetig a megigazulást tárgyalja. A 4. fejezetben konkrét példákön, Ábrahám és Dávid életén keresztül tárgyalta az apostol a megigazulást.

Ábrahám életében a megigazulás többek között úgy jelent meg, mint a reménység ellenére való reménységnek a titka. Hallottuk, hogy Luther a megigazulást kőfalnak és védelemnek tartja minden ördögi támadás ellen. A mai napi ige pedig úgy mutatja be a megigazulást, mint ami gyümölcsözővé teszi az életünket. Pontosabban a megigazult élet az gyümölcsökben bővelkedő élet. A mai napi ige a megigazulás gyümölcseit tárja elénk.

Mielőtt ezeket a gyümölcsöket megnézzük, még egyszer összefoglaljuk mindazt, amit a megigazulásról eddig tanultunk.

Megigazulván azért hit által. Az ember legnagyobb kiváltsága az, hogy személyes, közvetlen kapcsolatba kerülhet a mindenható Istennel. De az ember ezt a kapcsolatot a bűn által felrúgta, és ezért teljes káoszba, pusztulásba süllyedt az élete. Így is mondhatnánk, hogy az ember a bűneset óta egy látszat, egy jégbefagyott életet él. Hiszen a bűneset után befagyott az élet. Az emberi lélek pedig a fagyás ellen úgy védekezik, mint a halak, hogy amíg felül ott a jobb, vékonyabb jégpáncél, addig a halak mélyre húzódnak le, és ott a mélyben próbálják túlélni ezt a földi életet. És mindannyian, amíg Jézus ki nem szabadít bennünket ebből az állapotból, ilyen jégbefagyott életet élünk. Felhúzzuk a bástyáinkat magunk köré, bezárkózunk a magunk kis világába, bunkerébe és majd csak valahogy eltelik ez a földi élet. De milyen csodálatos, hogy Isten meglátta a mi jégbefagyott, látszat életünket. Meglátta, ahogy Bunyan János fogalmaz „A zarándok útja”-ban, hogy az ember a szemétkben keresgél, háttal az Istennek és nem látja meg Jézus koronát nyújtó alakját. Az elbukott, jégbefagyott, Vörösmarty szavaival élve a „sárkányfog veteményt” az Isten megigazította. A megigazulás, mint hallottuk, egy jogi kifejezés. Azt jelenti, hogy a halálbüntetést érdemlő terhelt nemcsak kegyelmet kap, hanem egy tiszta lapot. A múltja el van törölve. A bíró, a legfőbb bíró szentnek, feddhetetlennek lát és mindent megad arra vonatkozóan, hogy egy minőségileg más, gyümölcsöző, gyümölcstermő életet élhessünk. Isten az embert felmenti, megigazítja, igaznak nyilvánítja, és a szerelmes, büntelen szent Fiának minden érdemét nekünk tulajdonítja. Mindnyájan Barabások vagyunk, akik helyett meghalt az Istennek a Szentje. Ahogy Ézsaiás fogalmaz: „Ő megsebesítettett a mi bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” Azért vagyunk igazak, szentek, tökéletesek, mert Jézusban Isten annak nyilvánított bennünket. És ez az isteni döntés, ez a legfelsőbb bírósági döntés, ez azok számára,

akik ezt elfogadják, hatalmas védelmet jelent. Isten ígéje azt mondja, hogy a megigazulás egy páncél, amit naponta fel kell vennünk, amikor támad bennünket az ördög. Luther így fogalmaz, „egyetlen ember sem képes az ördög vádaskodását lelkiismeretében elhordozni különleges segítség nélkül és megerősítés nélkül. Amikor az embert egyedül találja otthon, rövidre fogja a dolgot, nem hosszadalmaskodik, a vitát hamar lezárja, elének tart egy tagadhatatlan igazságot, tudniillik, hogy vétkeztünk. Vele van két feddhetetlen tanúja: Isten parancsolata és a lelkiismeretünk. Ellentmondásra képtelen vagyok. De ha igent mondok a vádra, mint ahogyan tennem kellene, akkor a halálé és az ördögé vagyok. Ám hazudik, amikor a kétségbeesés felé űz engem. A mennyből való szabadítás és segítség ideje ez. Olyan szükség, amelyben egy testvérnek kell Isten írott ígéjével melletted állnia, vagy pedig magának a Szentléleknek kell ilyen ígét eszedbe juttatnia és így szólania: az ördög rábírt az igenre, de most fordulj – mint Szent Péter tette – Krisztushoz, aki a te igen szavadat vérevel semmissé tette, amely így nem fog neked ártani, hogy elmondhasd, Krisztuson kívül bűnös vagyok, de nem vagyok bűnös Krisztusban, mert Ő az én vétkeket vére által eltörölte.”

Megigazulván hit által békességünk van Istennel. És rögtön rátér az apostol, hogy ennek az igaznak nyilvánításnak az első gyümölcse az Istennel való rendezett viszony: békesség Istennel. Helyreállt a kapcsolat, az ember, mint fészekből kiesett fióka újra visszakerült a fészekbe, kapcsolatba kerül az élettel, amitől eddig elzárta magát, és ennek az első következménye a békesség. Hogy milyen ez a békesség, azt akkor tudod meg, hogyha átéled, Kühl azt mondja, hogy ez a boldogságnak a gyönyöre, Kutter azt mondja, hogy az élet Isten realitásában. Azonban a mai ige azt mondja, hogy ez a békesség, ez minden értelmet felülhalad és ez a békesség mindig túlcsoordul, tovább árad, mivel rendeződött Isten és ember kapcsolata, ezért az ember törekszik arra, hogy rendezze a másik emberrel való kapcsolatát is, hiszen az Isten békessége az kiárad, kihat az emberekkel való kapcsolatainkra is. Hogyan? Pál apostol azt mondja, ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljtek.

Csodásan fogalmaz Reményik Sándor az ismert versében:

„Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - a szív,
Amíg ver, mindörökre nyugtalan.
De mindörökké nyughatatlanul,
Istentől mégis Békessége van.
Nyugalma nincs, de Békessége van.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - vihar,
Örök hullámozás a víz felszínén.
De lent a mélyben háborítlanul
Pihen a tenger s az ember szíve,
Hadd hullámozzék a víz felszínén.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - s ez a
Nyugtalanság, mint a járvány, ragad.
Te sugarazd szét békességedet
És szóval, kézfogással másnak add.
Az Isten Békessége is ragad.
Békesség Istentől.

Reggel mondd, délben mondd és este mondd
 A Feltámadott első, szép szavát.
 És ragyogóbbá lesz a reggeled
 És csillaghímesebb az éjszakád.
 És békességesebb az éjszakád.
 Békesség Istentől.

Békesség Istentől: mi így köszönjük,
 Hogy köszöntésünkben lélek legyen -
 Vihartépett fák - ágainkon mégis
 Vadgalamb bűg és Békesség terem.
 Békesség: köszöntésünk ez legyen.
 Békesség Istentől.”

„Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudva, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, a békességes tűrés pedig próbatételt.”

Szeretett testvéreim, a megigazulásnak a másik következménye az, a másik gyümölcse, hogy a hívő ember nem omlik össze, hanem meg tud állni a próbák között. Sőt, még arra is van ereje, hogy nemcsak megáll, hanem dicsekedik is a háborúságban. Nincs ez ellentétben azzal, amiről korábban beszéltünk, hogy senki nem dicsekedhet Istene előtt? Luther így ír: az én igazságom annál erősebb, minél inkább támad a lelkiismeretem, a bűn és az ördög. Mert a bűnök, amelyek engem terhelnek, fájnak nekem, így szilárdabban és erősebben imádkozom. És kitartóan kiáltok Istenhez. A hit pedig egyre erősebb lesz. Mivel nekünk ilyen oltalmunk van, amely a kísértések és a kellemetlenségek által csak erősebb lesz, nem kell félnünk, hanem jókedvűek lehetünk és dicsekedhetünk a háborúságokban. A hívő ember nem önmagával dicsekszik, nem a saját erejével, nem azzal, hogy megint egy olyan nehéz helyzetbe került, hogy ő szereti a szenvedést, hanem a hívő ember azzal az erővel rendelkezik, amiről így ír Pál apostol: *„Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”* Kálvin ezt így magyarázza: a sokféle csapás és szerencsétlenség nemhogy gátolná a kegyeseket abban, hogy boldogok legyenek, hanem ez még a dicsőségüket is előmozdítja. Ennek bizonyítására az eredményből, vagyis a csapásoknak a hívőkre gyakorolt hatásából veszi az érveket és igen szép fokozáson át haladva, végül is arra következtet, hogy üdvösségünkre és javunkra válnak mindazok a viszontagságok, amelyeket elszenvedünk.

De hogyan válnak ezek a mi javunkra? *„Tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz.”* Ezt meg hogy kell érteni? Hogyan eszközöl, eredményez – az eredeti szövegben – az elnyomás, a szorongatás, a nyomorúság békességes tűrést, azaz hűpomonét, ami alulmaradást jelent, türelmet jelent. A háborúságban az ember csak zúgolódik vagy elégedetlenkedik, de itt mégis azt mondja, hogy *„békességes tűrést nemz”*. És amikor ezt olvastam, nem vettem észre ennek a mondatnak a kulcsát, az első szót, pedig ott van a szemem előtt: tudván. Tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz. Tudván. Itt egy érdekes szó található, az oida és nem a gynosco, azaz azt mondja az apostol, hogy ezt nem hisszük, hanem tudjuk. De mit jelent tudni? Azt jelenti, hogy személyesen ismerni. Ennek a szónak az ellenkezője ott található, amikor Péter megtagadja Jézust és azt mondja, hogy nem ismerem ezt az embert. Tudni annyit jelent, hogy megértettem, megismertem, megtapasztaltam, figyelembe veszem, elismerem. Tudni annyit jelent, hogy személyesen ismerni az Úr Jézus Krisztust. Nemcsak ésszel, hanem szívvel, életközösséggel. És aki így tudván tud, annál a háborúság békességes tűrést nemz.

És folytatja az apostol, a békességes tűrés pedig próbatételt. Ezt meg hogyan kell érteni? Kálvin így fogalmaz, hogy a sátnak azért kísért, hogy elbuktsasson, Isten azért próbál, hogy megerősítsen. Azaz a békességes tűrés próbatétel úgy lesz belőle, hogy a kísértésből azáltal lesz próba, hogy

felismerjük az Istennek a szándékát, hogy Ő nem akar bennünket elpusztítani. Ő mindent a javunkra fog fordítani. A mi üdvösségünkre. De a próbatétel révén megbizonyosodunk az Isten szeretetéről, edződünk, és nemcsak, hogy kibírjuk, hanem erősebbek, több, mint győztesek vagyunk ezek által.

A próbatétel pedig reménységet munkál. Hát, hogy munkál a próbatétel reménységet? Azért munkál reménységet, mert felismerjük, hogy ez próbatétel, nem kísértés. Tehát ha próbatétel, akkor Istentől jön, és ekkor már az Istenre fókuszálunk, nem a bajra, nem az ördögre, hanem a mindenható Istenre. És amint rátekintünk, rögtön árad a reménység a mi szívünkbe. Ahogyan Mózes mondta, akiket megmart a kígyó, tekintsenek fel az érc kígyóra. És amikor feltekintettek, meggyógyultak a halálos méregből.

Hát a próbatétel így munkál reménységet. Hogy Istenre nézve, Isten szemszögéből véve a próbatételt az Ő kezéből, tudom, hogy Isten, akármilyen fájdalmas is, Ő reménységet munkál az én szívemben. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltött a mi szívünkbe a Szentlélek által, Aki adatott nekünk.

A reménység. Az elmúlt alkalommal a reménység ellenére való reménységet tanulgattuk Ábrahám életében, most újra ezt hangsúlyozza Isten, a megigazulásnak a következő gyümölcsét, a reménység, amely a belénk oltott Szentlélek által van a mi szívünkben és ez a reménység soha nem apad ki, ez kitöltött a mi szívünkbe, de ezt minden nap újra és újra kérni kell, hogy Uram, töltsd ki rám a Te Lelkedet. „Isten Lelke légy velem, járjad át az életem, hadd élhessek lelkesen.” Add ezt a reménységet nekem. Hiszen a gonosz minden pillanatban reménytelenné, csüggedtté akar tenni, Isten pedig minden nap önti belénk a reménységet, mert a reménység nem szégyenít meg.

És végül kedves Testvéreim, itt az 5. fejezetnek a második részében, egy mondatban összefoglalva a sokkal inkább a kegyelemben bővelkedő életre akar elvezetni bennünket az Isten. Azt mutatja be ez az ige, hogy nincs az az elrontott élet, amit Isten ne tudna átfordítani. Egyetlenegy ember által bejött a halál az egész emberiségnek az életébe, de Jézusban valami olyan elképesztően újat, olyan nagy fordulatot hozott az Isten, hogy aki ezt elfogadja, annak az élete átfordul, megtér hozzá, és egy ilyen kegyelemben bővülő életté válik az embernek az élete. Így fogalmazza meg ezt az apostol, hogy *„ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.”* Nem arról beszél ez, hogy bűnben élünk, meg kövessünk el minél több bűnt, hanem arról beszél ez az ige, hogy a kegyelem mindig erősebb, mint a bűn. Nagyobb hatalom az Istennek a kegyelme, mint a bűnnek az ereje. Ahol az ördög növeli a bűnt, és benne van az ember ebben az ördögi spirálban, ott Isten már készíti az utat, készíti a szabadulást, a kilépést, a megtérést ebben a bővelkedő, kegyelemben bővelkedő életre, hogy *„Amiképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképp a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk, Jézus Krisztus által”*. Azaz a megigazulás alatt leveszi Isten a bűnnek a rabigáját rólunk, és az Ő könnyű és gyönyörűséges igáját helyezi ránk. Megigazultunk Isten színe előtt, Isten igaznak, szentnek, értékesnek lát bennünket, ezért nem számít, hogy mit mond a gonosz, a saját lelkiismeretünk vagy a másik ember, Isten szava a döntő, és Ő arra hív, hogy éljünk a megigazulás gyümölcséből. Fogadjuk el Istennek ezt a hatalmas ajándékát és megkapjuk ezeket a gyümölcsöket, a békességet, az Istennel való rendezett kapcsolatot, a békességre törekvést a másik emberrel szemben, megkapjuk az erőt, a győzelmet a próbák, a nehézségek, a kísértések között, megkapjuk a reménységet, és a miénk lesz egy sokkal inkább kegyelemben bővelkedő élet. Egy olyan élet, amelyben az Isten kegyelmi terve valósulhat meg. Ahol a bukásaink, kudarcaink is javunkat és üdvösségünket szolgálják. Csodásan fogalmaz Luther Márton: „Ha minekünk sok bűnünk van, Istennek több kegyelme van, Ő irgalmának nincs vége, bár sok az embernek vétke, Ő nekünk kegyes Pásztorunk, ki őriz minket pokoltól, és megment a kárhozattól.” Így legyen.

Ámen.

Néhány kérdést teszek fel az imádság előtt, amit a beszélgetésben kifejthetünk:

1. Milyen hatása van a megigazulásnak az Istennel való kapcsolatunkra?
2. Milyen hatása van a megigazulásnak az önmagammal való kapcsolatomra?
3. Milyen hatása van a másik emberrel való kapcsolatomra?
4. Hogyan munkál a nyomorúság türelmet és nem zúgolódást? A türelemből hogyan lesz próbatétel? És a próbatételből hogyan lesz reménység?

Szerető mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban!

Köszönjük a mai és egyben a legnagyobb örömhírt, hogy megigazultunk a Jézus Krisztusban való hit által. Te mindent tökéletesen elvégeztél és kész vagy ezt a mindent, a szentséget, tökéletességet, bűnbocsánatot, örök életet, üdvösséget, életet nekünk ajándékozni hit által. Áldunk Téged a megigazulás gyümölcseiért, a békességért, az erőért a próbák idején, a reménységért és a kegyelemben bővülő életért. Áldd meg Urunk ennek a szerdai bibliaórának minden tagját ezekkel a gyümölcsökkel. Könyörülj rajtunk, hogy ne azzal foglalkozunk, hogy mit mond rólunk az ellenség, hanem arra figyeljünk, hogy Te mit mondasz és Te mit gondolsz rólunk. Dicsérünk Téged ezért a felszabadító örömhírért, de könyörgünk a betegek gyógyulásáért, a szomorkodók vigasztalásáért. Imádkozunk városunkért, népünkért, egyházunkért, megtérésekért, újjászületésekért annak nevében, Aki így tanított bennünket imádkozni:

Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tied az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké.

Ámen.

„És az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Ámen.